

- Polřeba lidové harmonie.
- Záběr ze ženevské konference.
- Parlamentní interpelace proti RFE.
- O opravdový tiskový apoštolát.
- Fejeton: Martyškové.
- Jednou větou...
- Zrcadlo exilního tisku.

ZMĚNA SOVĚTSKÉ TAKTIKY

Komunisté se úsilovně snaží prorazit izolaci Východu

Předáci Sovětského svazu byli neúnavní v stále nových projevech přívětivosti vůči diplomatům. Tak Malenkov pozval britského obchodního zmočence Parrota, jeho chof a tři deery k projížďce na motorovém člunu... Mikojaan s Bohlenem závodili a americký vyslanec závod vyhrál. Bulganin na to řekl Mikojaanovi: „Tak se necháš porazit“. Mikojaan odpovídal, že to byl mezinárodní přátelský souboj. Mezitím uchopil Molotov v jednom člunu vesla a pozval indonéského vyslance... V době těchto radostí a vody šel Chruščev s maršálem Zukovem a Koněvem do zahrady sbírat maliny. Maršál Koněv četval s deeron jednoho amer. žurnalisty... Maršál Zukov prohlásil: „Maršálové se nyní proměnili ve vojáky míru.“ To vedle jiných perliček přináší o Bulganinově „Garden party“ francouzská tisk. služba AFP dne 8. 8. t. r. přímo z Moskvy.

Mirová ofensiva komunistů je v plném proudu. Ženevská konference dokázala Sověťům, že jsou správné cesty, jak se jim opět jednou může podařit přelstít veřejné mínění svobodného Západu a nasazují v této diplomatické hře všechny své psychologické trumfy, které znesporně dovedou dobře zohledňovat. Komu měly hodit času, aby se naučili ovládat všechny registry lidské duše a neustrnuli jen v jednotvárném teroru brutality. Snad mnozí na Západě již zapomínají, že již před 107 lety komunisté k získání širokých dělnických mas vydali svůj manifest, že již před 50 lety provedli svůj první pokus o revoluci, že již před 38 lety přehali první exulanti před komunismem...

Nebyla to krátká doba, než Západ roz-
komunismu a dá se říci, že
teprve po r. 1945 začalo na Západě silit poz-
nání pravé podstaty a činnosti komunistů
nejen v SSSR, ale všude tam, kde komunisti-
cké strany pracovaly.

Nepružnost starého Stalina a brutalita po-
stupnického komunismu do států, které se
dostaly se souhlasem Západu do politické
sféry SSSR, nebyly jedinou příčinou nepří-
jemné izolace komunistického panství. Poz-
nání pravé tváře komunismu, jeho organizace,
způsobu vládnutí a otevřené hlásání světové
revoluce ve všech částech světa, vyburcovaly
nekomunistické síly svobodného světa k pří-
pravě protútoků na obranu lidských práv
a civilisace. Studená válka upevnila izolaci
komunistického bloku a bušila, ne vždy
ehodně, do „železných opon“. Sověty přišly
k poznání, že je nutno vzít iniciativu do vlas-
tích rukou a zamezit ultimatům, k němuž se
Západ připravoval: „Buď a nebo!“

Komunisté tedy změnili svoji taktiku a
dnes, kdy Stalin je již přes 2 roky mrtev,
sledujeme ve vých. bloku mnohé úchylky od
dosavadní nejen zahraniční, ale i vnitřní
politiky. Sovětský svaz denně se snaží do-
kázat, že mu záleží na mírumilovném sused-
ství hospodářských systémů: komunismu
a kapitalismu, stejně jako „lidové demokra-
cie“ s jakýmkoliv jiným polit. řádem. Ve
svých zemích nechcejí ovšem připustit ani
částečné uplatnění západního politického
nebo hospodářského názorání, ale chtějí mí-
rumilovný souboj, při němž jsou přesvědčeni,
že jejich systém — komunistický — během
času stejně vyhraje. (Podrývání a rozrušo-
vání nekomunistických systémů komunisti-
ckými patními kolonami, stávkami, demon-
stracemi a přípravou revoluce, považují ov-
šem za „mírumilovný“ proces — ale jen po-
kud tak činí oni.)

Západ se bude s potížemi přeoriento-
vat na všechny změny taktiky, kterou Východ
dnes začíná všude rozsáhlé uplatňovat a je
možné, že mnohá parola západní propagandy
ztratí na čas svoji účinnost. I na to se komu-
nisté totiž důkladně připravili. Vynasnaží se
uplatnit západním návštěvníkům, žurnalistům
a politikům svůj vnitřní pořádek v úplně
jiném světle, než jak jej vykrešluje dosa-
vadní protikomunistická propaganda. Mnozí
experti, kteří ještě před několika lety mohli
zde na Západě tvrdit, že dobře znají tu či

onu zemi vých. bloku, že rovněž dobře znají
metody, možnosti, atmosféru, náladu obyva-
telstva, strukturu hospodářství a pod., se
mohou dočkat značné porážky v konfronta-
ci se skutečností, která může na čas i osla-
bit protikomunistickou propagandu. Právě
to komunisté dnes sledují a to je jedním
z jejich dočasných hlavních cílů „mírového
tažení“.

Důkladnost komunistů ve snaze prorazit
izolaci Východu je všestranná. Poivrují to
pozvání německého kancléře Dr. K. Aden-
auera do Moskvy, kde se budou projednávat
i otázky sjednocení Německa, jež si Sověty
zřejmě ponechaly jako trumf, když odmítly
o tomto problému hovořit v Ženevě, pozvání
min. předsedy Francie, Anglie, Egypta, Persie
do SSSR, ochota Bulganina navštívit Anglii,
případně Francii i USA, výměna delegací
mezi Východem a Západem, nabídka navá-
zání diplomatických styků mezi Prahou a
Bonnem, již 12. t. m. přednesl V. Siroký,
aktivní účast Východu na konferenci atomi-
ckého badání v Ženevě atd. Potvrzuji to i
změny ve vnitřní politice komunistických
států, jako na př. zavádění konkurenčního

boje v hospodářství jednotlivých komu-
nistických států, což Stalin svého času ve své
„Ekonomii“ ostře odmítal, zastavení kolekti-
visace zemědělství v Polsku, diskuse v čsl.
vládě o návratu sudet. Němci do CSR,
hlavně ze sovět. zony Německa, kteří by byli
ochotni se zařadit do zemědělství v pohra-
ničí, jistě uvolnění censury, stále větší pro-
sazování pojmu stát před pojmem komuni-
stická strana, částečné uvolňování režimu,
zvýšení cestovního ruchu mezi Západem a
Východem a naopak, poněkud rušení neděl-
ních brigád atd.

Mnoho toho dnes přináší komunismus na
oltář ko-existence, která, když Západ nebude
ve střehu, může znamenat jen další posílení
komunistického vlivu na světovém fóru.
Vždyť i zrušení kominformy a založení nové
socialistické internacionály včetně s komu-
nisty, jak to dnes propaguje Tito, nezna-
mená porážku komunismu, ale vytvoření
nové, širší základny k ovládnutí celého
světa.

Lze doufat, že toto vše si směřovatné kruhy
na Západě uvědomují. VI. Pekelský

„Čechoslovák“ se staví za spartakiádu

Jostenův nár. socialistický „Čechoslovák“
přinesl 13. 7. t. r. na 1. stránce komunistickou
propagandistickou fotografii spartakiády (ti-
síce ohnutých hřbetů cvičících dorostenců na
přeplyněném Strahovském stadioně). Foto-
grafii opatřil tučným nadpisem „Sokol-
ský národ se nezapře“ a připojil k ní
text, nad nímž se vážně pozastavil každý
myslící exulant. Jostenův nár. soc. „Če-
choslovák“ je totiž jediným časopisem v exilu,
který se postavil za komunistickou sparta-
kiádu a dává ji dokonce za vzor „tomuto
křivému exilu“. V textu napsal m. j.: „Nikdy
jsme nenapsali, že se Spartakiáda zhroutí.
Ten, kdo žije se svým národem i v exilu,
čerpá z tohoto obrazu toto jediné správné
poselství: Sokolství v krvi našeho lidu pře-
žívá i krutost sedmiletého cizáckého náporu!
A ještě něco: Na Strahově se stavi rovně
zrcadlo tomuto křivému exilu.“ K tomu po-
znamenujeme, že spartakiádu s velkým S si
netroufali psát ani komunističtí nádeníci pe-
ra. V tom je nár. socialistický harcovník Jo-
sten ve svojí agitatorské horlivosti ještě
přetruhl.

Zmíněný člunek nár. soc. „Čechoslovák“
vyvolal mezi protikomunistickými exulanty
vlán odporu. Tak jsme dostali od A. Slovau
z Djakarty/Indonésie kopii dopisu, který 18.
7. 1955, tedy hned po leteckém obdržení ono-
ho čísla „Č“, zaslal J. Jostenovi k otisknutí.
Ten však dodnes onen dopis neotiskl, neboť

v něm není chválena ani nepřekonatelná teo-
rie prof. matematiky „Znovu a lépe“ ani
Jostenem opěvované ohnutí hřbetů před ru-
dými tyranu na Strahově. Pro informaci čte-
nářů citujeme ze Slovauova dopisu, zasláního
redakci „Čechoslováka“: „Ještě nedávno, v
předspartakiádové kampani „Čechoslováka“,
četli jsme memorandum nejvyšších sokol-
ských autorit v exilu. Tam se právě jasně, že
komunistický režim doma potlačil právě so-
kolství atd. Najednou však čteme, že toto pře-
šlo i krutost sedmiletého cizáckého náporu,
zkrátka, že „sokolský národ“ se na 1. celo-
státní spartakiádě nez a p ř e l. Jen buďte bez
ohav, vážení pane redaktore. Režim klidně
saece milionové škody z nepovedených kol-
chozů na českém venkově, neboť ví, že za-
práská-li libovolně knout otokáře nad sta-
tisiceovými ukázněnými síky dobrovolně
ohnutých hřbetů na Strahově, vybičuje jejich
produktivitu práce v továrnách, dolech či
kancelářích a škodu nahradí. To vše, dle Vás,
sokolský národ přežívá a tento fakt nezapi-
rá? Pustá demagogie číší z každého písmene
Vašeho komentáře, nad nímž každého svobo-
dymilovného Sokola v zahraničí bodá srdce.
A nebo se snad domníváte (vlastně už ze zvy-
ku), že se Vám podaří pomocí záhadné prote-
žovaného plátku učinit z exilu nemyslitelné
a nečitelné umělé jednotu, jako se bohužel po-
dařilo komunistické vládě v Praze s Vaším
„sokolským národem“?“

ZRCADLO DOMOVA

Komunisté zaútočili proti „Bohemii“ v praž-
ském rozhlase 8. 7. t. r. a v pražské „Práci“
24. 7. t. r. * N. A. Bulganin lovořil ve své
zprávě na plenárním zasedání ÚV KSSS
v Moskvě o bezúhynovém (kalceovském) stavu,
který je čsl. vynálezem. * Brněnská činohra
uváděla 13. 8. t. r. ve Valdštejnské zahradě
v Praze „Bílou nemoc“ od K. Čapky. * V Praze
vystoupí čínská opera z Pekingu. * Absen-
ce — metla ostravskokarvinského revíru“,
je nadpis článku K. Reřicha v „Rudém
právu“ 30. 7. t. r., který charakterisuje
poměr dělníků ke komunistickému hospo-
dářství. * Státní úřad jazykový byl pře-
místěn z paláce Metro na Národní třídu v
Praze do protějšího Louvre. Metro bude opět
přibudováno na kavárnu. * Závod Koh-i-
noor z Jablunkova vyváží 75% svých výrobků
(tabatěrky, zapalovače atd.) do Anglie, USA,
Austrálie, Norska, Indie a Afriky. * Z Mn-
chova Hradčů byl odeslán vlak o 40 vago-
nůch s nákladními auty typu 706 Škoda,
určených pro Jižní Ameriku. Další vlaky s
čsl. automobily pro Jižní Ameriku mají
následovat. * „Svobodné Slovo“ uveřejnilo
9. 8. t. r. zprávu, že členové čsl. strany nár.
soc. v Ostravském kraji ustavili pohotovostní
žňové brigády a za července odpracovali
2000 hodin. * Za posledních 7 měsíců přibýlo
na Slovensku 104.000 nových členů „Svazu
čsl.-sovětského přátelství“. * Prof. Dr. Jos.
Macek, ředitel historického institutu Čsl.
akademie věd, navštívil Záp. Německo a
předal slavistickému semináři hamburské
univerzity 500 svazků „slavistické literatury“.
Navázal styk hlavně s německým bohemistou
Dr. H. Kunstmannem, který Mackovi přislíbil,
že bude s germanistou Dr. W. Krogmannem

vydávat knihy Bibliotheca Germano-Bohe-
mica, v jejímž prvním svazku má vyjit
„Aekermann aus Böhmen“. * „Nová mysl“,
teoretický a politický časopis ÚV KSČ,
(srpen 1955) uveřejnila článek prof. Dr. J.
Macka „Fašistický výklad čsl. dějin“, v němž
je útočeno proti Kerstenovu výboru, vyšetřu-
jícímu zkomunismování CSR, přesně stejným
způsobem, jak útočila Rada svob. Čsl. ve
svém nedávném memorandu, i dokonce proti
tému samým osobám, jako proti Jos. A. Miku-
šovi a j. * „Svobodné slovo“ uveřejnilo 4. 8.
t. r. v článku „Němci na Západě nesmějí
psát pravdu o SSSR“ naprostý nesmysl, když
napsalo, že šéfredaktor „Süddeutsche Zeitung“
H. U. Kempfki má těžkosti pro svou reportáž
o SSSR, a že v Mnichově na tisk. konferenci
prohlásil: „Od té doby, co jsem se vrátil
z SSSR, jsem touto zemí nadšen“. Je to laci-
ná lež komunistické propagandy. * Titova
Jugoslaviie a SSSR (včetně všech satelitů)
jsou opět největšími „milenci“. * „Rudé prá-
vo“ z 29. 7. t. r. dávalo za vzor předsedu JZD
ze Zaječína na Břeclavsku soudruha Vajbara,
který je původem z Rakvie, kde byl až do
r. 1939 známým harcovníkem agrární strany.
* Přes všechnu propagandu a nátlak ve
školách podařilo se získat do konce července
t. r. do pohraničí pouze 4 tisíce mladých
lidí. * Karel Čapek je komunisty stále více
propagován. * V Praze na Václavském nám.
je stavěna nová 7 poschodová budova Da-
texu. * Na fotbalový zápas Záp. Německo
— SSSR bude povoleno 1.000 zájemců ze
Záp. Německa zájezd do Moskvy. * Sovětské
vojenské jednotky, opouštějící vých. Rakou-
sko, budou přemístěny do CSR a Maďarska

NA PRANÝŘ

V Bavorském Lese byla dopadena 8 členná
špionážní skupina, vedená 58 letým revírní-
kem Herberthem Wágnerem z Finsterau, který
špionážní filmy a zprávy předával do CSR
při pochůzkách ve svém lesním revíru, který
sousedil s čsl. hranicí. Ve skupině pracovali
i sudet. Němci. Devátý člen skupiny se za-
chránil před zatčením útekem do CSR. Jména
všech členů skupiny předal německé policii
čsl. podpor. Ant. Remář, který působil jako
thunočník u zpravodajské jednotky v čsl.
pohraničí a 8. 7. t. r. uprhl do Záp. Německa.
V pasovské věznici spáchal mezitím již jeden
ze zatčených sebevraždu oběšením. H. Wág-
ner doznal, že pro svoji osobu dostával z CSR
odměnu DM 1.000.— měsíčně a že jednou na
př. jen za jeden větisk „Passauer Neuen
Presse“ dostal DM 270.— * Sudet. Němce
Rud. Stiehl, hlavní financér mnichovského
týdeníku „Nationalzeitung“, později přejme-
novaného na „Die Nation“, přiznal, že za po-
slední 4 roky přijal od komunistických orgánů
z Vých. Německa na financování svého listu
2.400.000.— DM-West. Současně s tímto od-
halením týdeník „Die Nation“ přestal vychá-
zet. * V Meranu byla odhalena nebezpečná
špionážní skupina, pracující pro CSR. Její
vůdce, Eugenio Saitl, byl zatčen. Skupina
prováděla vojenskou špionáž na rakousko-
italských hranicích. * V Sydney byli zatčeni
pro loupežné přepravení 26 letý Boris Zidek
a 27 letý Jos. Vojner. Dne 21. 7. t. r. v noci
přepadli v maskách a s revolvery v rukou
tři mladé Australanky z hotelu Adams a olou-
pili je o 2.720 liber šterlinků.

DESET LET OD POSTUPIMSKÉ TRAGEDIE

Dnešní kalvarie našich národů, krvavé po-
květnové masakry statisíců Němců a českých,
slovenských, polských a j. antikomunistů za
„železnou oponu“, barbarské vyhnání mili-
onu rodin z jejich domovů a majetků, těžký
život protikomunistického exilu a konečně
postavení lidstva před neodvratné hrůzy III.
svět. války, to jsou výsledky konferencí v
Teheranu (1945), Jaltě (únor 1945) a hlavně
v Postupimi (7. července až 2. srpna 1945).
Postupim znamená pro náš český národ zlo-
mení páteře, Postupim „legalisoval“ a nás
lidově-demokratický teror, vraždy, loupeže a
statisíce falešných denunciací a násilím vnu-
til našemu lidu nejhanebnější vládu, jakou
kdy v historii měl, vládu z moskevské milosti.
vládu komunistů a jejich prodejných příslu-
hovačů. Postupim dal a nás mnoh nad národem
do rukou nejtemnějšímu žijícím a odpadu
lidské společnosti, jejichž argumentem a
ústavou byl bykovec. Proto cestu k svobodě
našeho národa a k svobodě všeho zotročeného
lidstva a cesta ke šťastnému zítřku je pod-
miněna důsledným odmítnutím Postupimi!

ZAMESTNÁNÍ VE SVYČARSKU

Ve strojírenském podniku ve Svycarsku je
možno trvale zaměstnat 100 slušných krajanů
jako pomoc. dělníky. Pište na adr. t. l.

a to na podkladě nedávného varšavského
paktu.

NEKTERÁ UMRTÍ V CSR

V Praze zemřeli: 63 letý Václav Nosek,
Benešův pokvětnový ministr vnitra, akad.
malíř Bedřich Vaníček (70), Barbara Plecítá
(74), prof. Jos. Pithardt, Božena Čtvrtínková
(Pražka XII.), M. Kosová (Vinohrady), Jos.
Hašková (80), Ant. Hurta (řed. z Nuslí),
biolog prof. Dr. Fr. Studnička (85), Jul.
Sauer, vrch. řed. min. dopravy v.v., Jiří Ma-
linský, primář MÚDr V. Antonín, Fr. Pokor-
ný (Košíře), Alois Vii, major v.v. Mimo
Prahu: Fr. Abt (81) v Přerově n.Lab., Jan
Komárek z Neštěmíc, Lad. Červený, berní
řed.v.v. v Písku (82), V. Rubes ve Zbraslavi
(78), Jar. Maršálková (manželka advokáta)
v Kostelci nad Č. Lesy, Al.Dlask (70) v Mní-
šku, Jos. Spic, řed. „Práce“ v Žalově u Prahy.

I VODA NA PRIDEL

V Mečeřiži, okr. Brandýs n. L., se v tamním
kolehoze koncem r. 1954 pokazilo čerpadlo
na vodu. Jaký je to problém v rudé CSR, do-
kazuje článek „Rudého práva“ z 27. 7. 1955
„Kdo za to odpovídá?“. * Být půl roku větší-
nou bez vody — takový život si dovede
představit teprve tehdy, oetnete-li se v Me-
čeřiži a uvidíte družstevní krávy, které jsou
napájeny močůvkovými splašky a ztrácí den
ze dne mléko. Místo původních 7 litrů dává
každá již jen 4 litry mléka a jejich stav
jasně ukazuje nedostatek vody. A hovoříme-
li o mléce — denně se ho v Mečeřiži zkazí
stovky litrů, protože je družstevníci nemají
čím chladiť. Ani máslo z něho nemohou dělat
— byla by to jen mastná tekutina — a tak
dostávají za litr zkyslého mléka pár haléřů.

SOUHLASÍTE-LI S NAŠÍ PRACÍ,
STANTE SE ČLENY SCDF

„Ať jednu konkrétní věc uvedu: bez
těžkých politických chyb nebylo by
možno, aby komunismus, který r. 1917
neměl u nás pudy, poněvadž národ bez
rozdílu tříd byl si vědom jeho pramenu
a jeho konce, po čtyřech, pěti letech
hrál vůbec nějakou politickou roli. Ne-
má smyslu hořekovat nad vývojem —
nutno spíše uvažovat o příčinách, proč
vývoj neudal se po našem přání.“

(Viktor Dyk ve „Vzpomínkách a ko-
mentářích“ r. 1927.)

Potřeba vzájemné lidové harmonie

UNIV. PROF. DR. R. WIERER

Dnešní stav t. zv. koexistence vyžaduje, aby západní partner dbal především o to, aby řady jeho spojenců nebyly seslabovány, naopak, aby byly čím dále tím silnější pro budoucnost. Důvod pro takový postoj je jasný: my alespoň známe velmi dobře dnešního druhého partnera v koexistenci, zvláště pokud se týče obelázení spojením. Je samozřejmou věcí, že živly slabé a bezradné jsou přitahovány obdivem k vnější moci Východu, třebaže jim tento není přímo sympatický. Proto je zapotřebí, aby západní svět byl ideově silný a při své ideové svobodě vzájemně harmonický.

Pro harmonii velmi úspěšně pracují mnohé předpoklady. Známé hnutí „Una sancta“, které usiluje o sblížení mezi katolíky a evangeliky právě náboženským prohloubením a hlubším studiem doby náboženského rozkolu v 16. stol. V tomto směru přímo epochální zásluhy si získal německý katolický historik Josef Lortz svým velkým dílem „Geschichte der Reformation in Deutschland“. Nelze upřít, že na tomto díle, jež je naprosto vědecké a nepolitické, mohli po r. 1945 katolíci i protestanti Němece vybudovat jistou spolupráci na př. také v politickém ústavu CDU (křesťansko-sociální strana), která by byla bývala v ovdovělém před r. 1955 už pro vzájemný postoj katolíků a protestantů nemožnou. Celé toto snažení je vybudováno na naprosté oddanosti církevní věroze.

Pokládáme-li dále směrem k východu a jihovýchodu, pozorujeme velké rozmach ideový ve světě moslimském — lidové nazývaném mohamedánským — který dnes politicky strádá se sebe posledním zbytky evropského poručnickovství. Důvod je zcela jasný: mladá moslemská generace cítí jisté kritiky tam i onde vlastní nedostatky svých počátků, než cítí stejně dobře vzrůstající nedostatky věroze.

DR. K. ADENAUER O SOCIÁLNÍ REFORME V NĚMECKU

Německý spolk. kancléř Dr. K. Adenauer prohlásil v televizním interview dne 3. 8. t. r.: „Opakují ještě jednou, že nejde jen o to, stavět sociální zákonodárství, jež je rozptýleno v množství zákonů a nařízení, znovu seřadit, nýbrž cílem musí být práva, skutečná sociální reforma, která bude mít na zřeteli proměny naší společenské struktury od Bismarka v našem sociálním zákonodárství s cílem vytvoření sociální jistoty... Na sociální reformu bych nechtěl pohlížet jen jako na stejně významný problém mezi jinými mě zaměstnávajícími vnitropolitickými otázkami, nýbrž pro mne je sociální reforma vnitropolitickým tématem právě číslo 1, jemuž již dlouho věnuji svou zvláštní pozornost.“

Záběr ze ženevské konference

Přivodní zpráva člena naší redakce — MTP, Ženeva

I tentokrát byla atmosféra v přeplněném „Maison de la Presse“, kde pracovalo přes 1500 žurnalistů ze všech konců světa, z Východu i ze Západu, spolehlivým barometrem průběhu ženevské konference čtyř velmocí. V pátek večer, 22. 7. t. r., kdy Molotov při zasedání zahraničních ministrů svá „ujet“ pronášel tentokrát vždy s úsměvem, nálada mezi žurnalisty velmi poklesla. Snad všichni dobře nechápali, že šlo opět jen o sovětský trik, aby výsledky sobotního zasedání, jenž byl pak obsazen v konečném komuniqué konference, byl přijímán mnohem optimističtěji, než by to mohl ospravedlnit jeho obsah.

Zástupci exilního tisku, stejně jako řada exilních politiků, zúčastnili se přímo v Ženevě pozorování konference, předkládali své návrhy zástupcům velmocí a snažili se informovat své západní kolegy-žurnalisty. Přijeli do Ženevy s nadějí, že při konferenci budou nakonecmyt rovněž problémy národa, živořícího dnes pod komunistickým útlakem, tak jak to slibují propagandista Západu v poslední době před konferencí často opakovali. Exilní žurnalisté se v prvních dnech konference cítili mezi západními žurnalisty jako doma a bylo projevováno velmi mnoho zájmu o problémy v t. zv. satelitních státech a dokonce i o problémy národa, žijícího dnes v SSSR. Ale exilní představitelé již třetí den všude pozorovali, že jejich problémy v rámci konference úsměvně a dobře pohody nestrupují stále více z programu a že uplynělo ještě dlouhá doba, než situace ve světové politice bude tak daleko, aby otázky, týkající se ujaňmených národů, byly oprávněně pojaty na program mezinárodních jednání. Ale přesto, již tím, že zástupci exilu do Ženevy přijeli, vykonal exil svou povinnost a dokázal, že se nebojí konfrontace se skutečností a že neustraní ani v budoucnosti upozorňovat na nebezpečí, které stále hrozí celému světu v podobě komunistické světové revoluce.

Zde je vhodné zaznamenat, že z t. zv. „Organisare zotročených národů“, mající své sídlo ve Washingtonu a financované Výborem svob. Evropy a jinými amer. místy, se ženevské konference nikdo nezúčastnil, ač ona organizace v ty dny uspořádala velmi nákladné zasedání ve Strassburgu a to povoleně právě z hlediska k ženevské konferenci. Jak známo, za Radu svob. ČS. do Strassburgu přijel z USA Dr. St. Osuský a j. Do Ženevy se z nich však nikdo nedostavil, neboť jejich američtí eldubodáři si to nepřáli. Nepřáli si rušení koexistenčních nánulve a úsměvně se sovětskými tyrany. A tito zástup-

konci evropského pánství. Přitom nábožensky přísluší slavná káhýrská universita El Azhar i starší inteligenci evropsky vychovanou. V září r. 1954 jsem s úžasem hleděl v turecké společnosti v Istanbulu na své známé, jež jsem znal jako volnomyšlenkáře v Paříži v letech 1930-31, jak pozorně i s nesporným nadšením poslouchali v radu vysílání z university El Azhar. Bylo mi jasno, že moslimský svět chce být samostatný a rovnoprávný i ideově. Uvážíme-li nyní jisté pokusy Sovětů agitovat mezi moslimy nejen komunisticky, nýbrž i nacionalisticky, chápeme životnou nutnost získati asijský svět především moslimský, pak i hinduistický a budhistický pro spolupráci porozumění a rovnoprávné partnerství. My Evropané se nesmíme prezentovat asijskému nekomunistickému Východu jako nositelé výstředností problematických módních výrobků i směrů, zkrátka jako živé, jenž holdují přemrštěnému individualismu neboli srozumitelně řečeno ideovému anarchismu či bezvládní. Jestliže dnes katol. Církev má, respektive měla, říšského kardinála, černé biskupy a indické kláštery se svérázným obřadem při téže přísné základně dogmatické a vidíme-li podobné zjevy i u protestantů, musíme pochopiti správnou cestu plně rovnoprávnosti.

Tato široká a vysoká perspektiva však předpokládá, aby určití pánové a určité kruhy laskavě odložili ad acta nestálé předpisování vlastního schematického vzoru

Úplné ztroskotání akce »HEPND«

Přes veškerou agitaci, prováděnou pomocí komunistického „Hlasu domova“, vrátilo se domů na t. zv. amnestii opravdu jen několik desítek jedinců a to výhradně jen pochybné a většinou zláčnické živly. Níže přinášíme jména dalších navržených: Robert Duchon s manželkou a dvěma dospělými syny (byl již v Brazílii), Karel Duchon s manželkou a 4 dětmi (byl již v Anglii), Václav Duchon (61 let), byl již v USA). Všichni tři se ze zámoří vrátili opět do Německa, neboť se jim nechcelo pracovat, a v Německu opět prodávati po domové látky a příležitostně kradli, na co přišli. Boh. Doubek (19 let), mladí manželé Papáčekovi z Hor. Rakouska, Alois Fiala z Francie, Ant. Hvězda a J. Mišek z Valke, Jan Gordian, V. Spáňák a V. Mišek, Rud. Příkrýl (dnes v Praze tvrdí, že ho r. 1951 zlákal k útěku na Západ býv. velkoobchodník Elšleger), Jan Marušinec z Welsu (dnes v Praze tvrdí, že byl r. 1952 sveden špiónem Andělem),

ostatnímu světu. Jestliže „Hlas lid“, časopis česk. protestantů (USA), ještě v květnu t. r. 1955 hřiměl proti „lašismu“ v katolických zemích a jestliže nazývá kritiku našeho nejsvětovějšího historického romanopisce Jar. Durycha nenávistným útokem proti Masarykově památce, pak připomínáme tento pánum, aby se podívali na nejvyšší osobnosti vědecké protestantské teologie a jejich postoj k „Una sancta“ a ke spolupráci konfesi. Jestliže se někdo domnívá, že pánové Fr. Karas nebo Miloš Kratochvíl, nemluvě o autorech dřívějších, potlačí genialitu Durychovu, nebo jestliže si huspelský klub plete papežské encykliky a fašismus, pak nelze proti tomu něčeho podniknouti. Jedině lze prositi tyto pány, kteří neobráti jistě ani Španělsko ani Itálii k nějakému velmi fantastickému pojetí husitství, aby si laskavě uvědomili, že podrývají částečně nezhytnou ideovou frontu Západu.

Musíme si uvědomiti, že nestačí přetiskovat staré ideové schémata v časopisech nebo čítankách anebo je roztrubovati rozhlasem finančně i ideově velmi málo svobodné „Svobodné Evropy“, nýbrž jest třeba přemýšlet o nových cestách a nových ideách, bez ohledu na staré vzory hádání v Hradci Králové či v Příboře na začátku našeho století. Musíme si spustiti záclony, pověstit staré kalendáře a obrazy a teskně naslouchati zvukům gramofonu dřevných dob, než znovu a znovu nás volá každý zvuk a pohled do přítomnosti k těžkým a zodpovědným úlohám budoucnosti, na něž maloměstská schémata nestačí.

Burian, Červený, Vinčálek, Lukeš, Janíček z „kompanií“, Fr. Macháček z Valke, Vl. Nagl, Jos. Roubal, Zb. Vint, Mir. Neumann, Marta a Štěp. Berglový, Jindřich Jirkovský. — Komunisté, aby zlákali ještě alespoň několik dalších, velmi horlivě nabádají všechny příbuzné exilantů v CSR, aby uveřejnili v „Hlasu domova“ výzvu, aby se jejich syn, otec, bratr, manžel a pod. na amnestii vrátili, že se jim určitě nic nestane, že dostanou práci a pod. Ovšem Josef Dopert dostal rovněž práci, kterou si „radosně a dobrovolně vybral“ v příbramských uranových dolech, jak příhloupě prozradila sama komunistická propaganda.

KDO ZNÁ JEJICH ADRESY?

Přátelé hledají Josefa Koska (tenistu), t. č. Ve Venezuэле, a Zde. Jakubčíka, t. č. v Austrálii. Přítel z Norska hledá Oldřicha Bláhu, který se r. 1954 navrátil z Norska do Německa.

kolegy propagandisticky přesvědčovat a svých mluvílovných zájmech, ale tím více stahovali křivočaré své ústředí k širokému úsměvu „přátelství a míru“. Byli plně přesvědčeni, že vše jde podle komunistického programu a že propaganda je vedena dnes nejvyššími zástupci SSSR osobně. Sovětské riskový šéf Hruščev byl se tentokrát vůbec nechtěl potřást s rukou a obejmout se s exilním žurnalistou, neboť to bylo tentokrát vše zakalkulováno do plánu, se kterým přišel Východ na konferenci.

Ceskoslovenští komunisté měli zde jinou garnituru než loňského roku. Viděli jsme tam usmívavé se Vl. Tilla a Trčňáka z ČTK, Přemysla Tvarohu a Vl. Kouckého z „Rudého Práva“, sl. Běnovou a Mir. Galusku z tisk. oddělu pražského ministerstva zahraničí. J. a C. Černého z Bratislavské „Pravdy“ a ještě několik jiných. Polybovali se většinou ve společnosti svých východních kolegů, jejichž esem byl zahraniční šéfredaktor moskevské „Pravdy“ Zukov, který jediný se nezpřomoučel svému protichůdnému původu, jsa stále oblečen v modré dělnické košili.

Poslední den konference se zástupci „Bohemie“ pokusili o interview s pražským „kolegy“ ohledně situace v CSR, hlavně pokud se týká květnové amnestie, kolik lidí bylo z česk. komunistické vozně propuštěno a kolik uprchlíků se na základě amnestie vrátilo zpět do CSR. Odpovědi jsme se však nedočkali. Nedočkali jsme se ji naprosto stejně, jako jsme se ji nedočkali na jinou otázku od politického poradce česk. oddělu RFE v Mníchově Griffitha. Jak pražští „kolegové“, tak i Mr. Griffith své odmítnutí odvolávali zcela shodně a to poukazem na to, že „Bohemie“ žádné otázky zodpovídati nebudou a že s lidmi od „Bohemie“ nemají mluvit. Přece jenom shoda v něčem mezi komunisty a politickým poradcem RFE a snad náim to nebudu vytýkáno jako škodolibost, když tvrdíme, že v tomto případě je zde i podobnost způsobu chování. Celkem to chápeme, neboť pravda, kterou píšeme, je pro mnohé těžce stravitelná.

Dne 23. a 24. července se rozjížděli žurnalisté opět do svých domovů. Komunisté do Prahy, Varšavy, Moskvy a d. Američané do New Yorku, Washingtonu, Indonésie do Djakarty, Angličané do Londýna atd., zatím co my exulanti jsme opět odjížděli do svých dočasných bydlíšť, jako Mníchova, Londýna a pod., abychom pokračovali v exilní práci a nepřestali lúbit do svědomí svobodného Západu. Nutno konstatovat, že západní žurnalisté neodjížděli ze Ženevy nespokojeni, neboť našloho z nich si chtěl uvědomit, že ženevská konference opět jen zpevnila „žeznou oporu“, která na dlouhou dobu rozdělí své na dvě části, i když se v ní sem tam v budoucnosti na některých místech otevrou malá dvířka.

JEDNOU VĚTOU...

„Congressional Record“, úřední věstník US kongresu, otiskl 11. 7. t. r. obsáhlý projev kongresníka Flooda, věnovaný komunistické akci HEPND: Mr. Flood ve svém projevu uvedl, že své dokumenty a materiál, týkající se akce HEPND a česk. exilu, má od Dr. Stefana Lukáše, Dr. Michala Zibráka a české exilní skupiny, seskupené kolem antikomunistického měsíčníku „Bohemia“, vydávaného v Mníchově. Někdeko. * Vl. Pekelský byl po celou dobu trvání ženevské konference čtvrti velmocí v Ženevě a to jako úředně akreditovaný žurnalista za list „Bohemia“; při té příležitosti rovněž učinil český projev v rozhlase „Hlas Ameriky“. * Zástupci 34 exilních organizací uspořádali v Paláci italského tisku v Římě a příležitosti ženevské konference manifestaci, z níž odeslali prostřednictvím italského mín. zahrani. Martina poselství přes Eisenhowera, Fauroni a Edenovi, v němž stálo: „Čas hanebných smyslů teheranské, jaltské a postupimské už pominul. Základem k jakékoli koexistenci je vyklizení vých. Evropy, svobodné volby pod mezinár. dozorem, propuštění a návrat všech polit. vězňů, volná volební kampaně a záruka, že se nikomu z protikomunistů ne nestane.“ * Prof. Dr. R. Wierer, předseda AGAFIBu (Praha, politostup pro cizince-bezdomovce v Bavorsku) podal vysokému komisaři van Heren-Godhardovi memorandum o postavení cizinců-bezdomovců v Německu. * Dne 27. 7. t. r. vysílal rozhlas Stuttgartu v rámci vysílání o politice a soudásem dnů rozhovor mezi baronem Eisebeekem, Dr. Utizem a prof. Dr. R. Wierem o současných otázkách práva národních skupin. * Jar. Zich, známá nár. soc. bojovka, se zúčastnil V. mezinár. studentské konference v Birminghamu-Anglie. * Na universitě v Montrealu Kanada dosáhli akademických hodností Slováci Karol Murin a sl. Eva Čulenová. * Prof. V. Hlavatý rozložil po exilu žádost, aby exulanti trvali na svobodných volbách v CSR. * Podle sdělení z Bílého domu hude r. 1957 v USA vystoupil první umělý satelit Země (o průměru asi 50 cm) do stratosféry a podle propočtů bude kolem Země obíhat ve vzdálenosti 300 km rychlostí 30.000 km/hod.; Sověty jsou touto zprávou značně znepokojeny. * Dne 12. 7. t. r. byla v Tilbury-Anglie odhalena busta Tomáše Bati. * Dr. B. Mikl, předseda Čs. nár. sdružení v Sydney, protestoval o obou anglických polit. stran a o ministerstva vyučování proti propagandě t. zv. separatistických Slováků. * V Izraeli zemřel Max Shorowicz, býv. majitel konfekčních podniků „Shor“ v Prostějově. * Býv. nár. soc. posl. Al. Církovi byl radou Prahou nabídnut bezplatný návrat do CSR, což tento odmítl. * Prokomunistický časopis „Svobodné Československo“ (Chicago) přinesl 1. 7. t. r. v článku „Koho srbí ten se skrabe“ výňatek z dopisu Jindry Zedera (nyní v Kanadě), které tento poslal redakci SC a Čs. nár. sdružení jako funkcionář t. zv. pankrácké barikádnické oddělovky. * Pplk. F. O. Miksche, který podnikl delší cestu po USA, kde promlšel mnoho projevů proti Radě svob. ČS. a pro federalisaci střední Evropy, uspořádal v Bonně 2. 8. t. r. tisk. konferenci, při níž podrobil kritice dosavadní rozdělení hnojvých sil záp. Evropy: Mikscheho vyvodum věnoval veškerou německý, francouzský a anglický tisk neobyčejnou pozorností, jelikož byl vysloven nesprávný dohad, že ona tisk. konference byla uspořádána přímo tisk. úřadem homské vlády, byla tato zpráva tisk. úřadem demontována; Miksche na sebe upozornil v odhodných vojenských kruzích několika svými knihami, hlavně poslední knihou „Atomové zbraně a armády“. * Cyri-lometodějská liga v Kanadě uspořádala 24. 7. t. r. společně s osadami sv. Antonína v Chatham a sv. Václava v Torontě pouť do Marytyr Shrine-Ont. * Páter Fort předsídlil z Alžiru do Mníchova. * V Bayreuth/Německo se sešlo 50.000 Němců, vysídlených z Čechosk. * Kanadští Slováci uspořádali v Montrealu dne 31. 7. t. r. „XII. slovenský den“. * „Slovák“ (vydáván prof. Dr. F. Durčanský) napsal v čísle ze srpna t. r. v rubrice „Knihy a časopisy“, že Dr. J. Tiso byl tak znečizen intrikami ve Slovenském státě, že se sám chtěl v červnu 1940 vzdát presidentského úřadu a jen na malicherných svých nejbližších zůstal tento svůj úmysl. * Švedsko-německá „Aekerman-Gemeinde“ uspořádala v Pasově výroční sjezd, jehož se zúčastnilo několik tisíc osob, m. j. i Th. kardinál Linderer, bavorský ministr J. Kaiser, biskup K. Landersdorfer, pražský světící biskup Dr. J. N. Remiger, opat Dr. Dominik Prokop (Braumy-Rohr), Petrus Möhrer, E. M. Heufeder, prelát Dr. A. Kindermann, P. Dr. Paulus Sládek, P. Dr. A. Reimann, Dr. R. Lodgman, bismstí posl. H. Schütz, R. Reitzner, Lang a j. P. Jar. Subert sloužil při této příležitosti mši sv. ve farním kostele v Haidhuthle na česk. bavorských hranicích. * V Rakousku zemřel prof. Dr. Ant. Postupa. * Podpředseda vysídlených Němců ze Slezska, Dr. H. Hupka, podal ostrý protest proti polskému oddělu RFE. * Příklad 52 leté angličanky Phyllis Šisperové, která se za II. svět. války vdala v Anglii za česk. letce a která byla v CSR od r. 1950 až dodnes vězněna pro „pokus o útek z CSR“, vyvolal vhu rozhořčení ve svobodném světě a diplomatické konflikty mezi Londýnem a Prahou. * V Londýně zemřel 59 let Dr. B. Bruegel, pracovník česk. soc. dem. a Čstava Dr. E. Beneše v Londýně. * Doc. Dr. J. Kratochvíl přednášel na vysokých školách v Heidelbergu a Stuttgartu. * W. Jaksch uveřejňuje v listě „Die Brücke“ obsáhlou a velmi zajímavou reportáž o osudných dnech sudet. Němců po květnu 1945, v níž odhaluje řizi žurnalisty, kteří se nechali Benešem uplatit k zamlouvání a opěvování masakru v CSR tehdy páchaných, jako komunistické agenty, jako na př. Ralph Parkera, který o událostech v CSR mylně informoval

(pokračování na str. 3.)

Parlamentní interpelace proti RFE

Jak jsme již napsali, sudetskóněmecký poslanec Fr. Gaksch (CSU) přednesl 10. 5. t. r. v bavorském parlamentu interpelaci, osvětlující poměry, panující v čl. odděl. RFE. V Interpelaci bylo poukázáno na skutečnost, jak lidé, s jakou minulostí, zatíženou kolaborací s komunistem, jsou zaměstnáváni v RFE, dále na skutečnost, že v RFE stále ještě vládne duch Dr. E. Beneše, tedy duch nenávisti vůči Němcům, duch protizápadní a nedemokratické polit. koncepce. Na tuto interpelaci odpověděl evropský řed. RFE, Richard J. Condon, dopisem, zaslaným bavorskému min. předsedovi Dr. W. Hoegnerovi. V dopise tvrdí, že posl. Gaksch v interpelaci uvedl nepravdivá tvrzení o vyjmenovaných redaktorech čl. odděl. RFE (M. Vaněk, K. Belák-Berger a j.), čímž se na nich přý dopustil těžkého bezpráví a přivedl je do důševní tísne. Pan Condon ve svém dopise dále tvrdí, že RFE se věnuje jen vedení boje proti komunismu na Východě a že nemá protiněmecké tendence a stává se mimo zájmové boje polit. stran a skupin.

Na tento Condonův dopis odpověděl posl. Gaksch dne 4. 8. t. r. další interpelací v bavorském parlamentu, v níž jasně prokázal pravdivost svých původních tvrzení. Rozbral neúnosně zatíženou minulost jednotlivých redaktorů a spolupracovníků RFE: Dr. Jar. Stránskýho, V. Majera, Dr. M. Kvečka, Dr. J. Lotricha, Ferd. Peroutky, Dr. P. Zenkla, Dr. J. Firta, Fr. Klátla, Ant. Hřebíka, P. Vrbocha, I. Herbera, Dr. J. Slávika, F. Hladí, Dr. M. Koháka, Dr. Jana Stránského, Dr. M. Josko, Dr. Ivo Ducháčka, Dr. Vr. Buška, Fr. Lisopada-Synka, Dr. P. Demeze, M. Vaňka (m. j. uvedl údaje, že o M. Vaňkovi byl již uveřejněn v „Bohemii“ č. 48.) a K. Belák-Bergera. Tak v průkazném materiálu o Belák-Bergerovi uvedl m. j.:

„Ve „Skutečnosti“ z března-dubna 1952 Belák-Berger píše: „Naše generace (je jistě mluví pan Belák-Berger a jeho redakční rada) má blíže k demokratické reprezentaci třetí republiky (tedy republiky Nár. fronty, vyhlášené Němci a lromadných vražd), než k osobnostem a stranám, jež se na ni nepodílely. Moje generace považuje u vědomí úzkostlivé relativity demokratickou garnituru třetí republiky za naši nejlepší demokratickou garnituru.“

„Samostatnou kapitolou jsou bývalí spolupracovníci RFE, kteří právě opět mluví z pražského rozhlasu. Především jsou to Boh. Laušman a Vl. Kučera-Horník. Dokladu o tom, že na př. B. Laušman spolupracoval s RFE, mám zde v ruce: prohlásil posl. Gaksch a uvedl detaily.“

V ukončení své závazné interpelace pak řekl: „RFE hlásá čechoslovakismus. Jiné řešení spoluzití v českém prostoru neuznává... Tím, že RFE se zásadně staví za vyhlášení Němců, že nepřináší ani jediného pozitivního slova k sudetskóněmeckému vyrovnání, že potlačuje všechny zprávy, jež by tomuto vyrovnání mohly sloužit, že opěvuje lupošlavý čechoslovakismus, že ve svém praktickém účinku protiněmeckým. Zprávy o životní úrovni dnešního Německa nebo občasné chválení německé demokracie v žádném směru nezeslávají naše tvrzení.“

Ve jméno vyhlášených Němců a protikomunistických exulantů z vých. Evropy, na jejichž rukou nepůjde krev, ve jméno národu, jež byly zotročeny, při čemž dnešní spolupracovníci RFE rozbořují způsobem spolupomáhali svoji politikou, především politiku Benešovy čl. strany — nár. socialistické, tvrdíme na požadavku aby v RFE byla provedena radikální personální změna, aby spolková vláda při udělování rozhlasové licence si vyhradila přezkoušení všech spolupracovníků RFE a aby v programu bylo upuštěno ode všeho, co přímo nebo nepřímo znemahuje propagaci čechoslovakismu. Chťe-li čl. nár. socialisté Benešova zaměření dělat to, co doposud, pak ať si to činí, ale ne z Mnichova a ne rozhlasem, který vysílá z Mnichova. Ostatně by bylo nejlepší vykazovat z

Německa všerpny ty, kdož nesou vinnu na neštěstí vyhlášených Němců a českého národa.“

Tento uvědomělý a rozhodný postoj posl. Gaksche zasluhuje nejen největší pozornost, nýbrž i uznání a plnou podporu celého antikomunistického exilu. Jeho ústý se náš společný boj za svobodu a demokracii dostává právě v současně důležité hodině na půdu německého parlamentu, tedy na forum, kde vznesené argumenty nemohou být přislechuty.

SNAD JEJICH MINULOST NAM DA ODPOVĚD, CO JE POJI

Však vraťme se ještě k panu Condonovi a jeho tvrzením v dopise na Dr. Hoegnera. V našem listě jsme přinesli již stovky nevratných důkazů o zatížení a neúnosné minulosti velké části vedoucích osob v čl. odděl. RFE. Přesto se v dopise bezvýhradně staví za všechny ony komunistické kolaboranty a spoluprávníky na zločinech proti lidství a proti národu. Dilematiska úroveň čl. odděl. RFE po stránce žurnalistické, a protizápadní a prosovětská polit. koncepce zločince a Stalínova agenta Dr. E. Beneše, jež udává tón celému čl. vysílání, jen ještě více vlní náš zrazený, zoufalý a zmatený národ do náruče komunismu. O odborném či dokonce již úspěšném boji proti komunismu v čl. odděl. RFE nemůže být nejmenší řeči. Vždyť jen tak bez důvodu se český a slovenský protikomunistický exil nedistanuje tak hlasitě od čl. odděl. RFE. Pana Condonu by mělo zajímat, proč se protikomunistický exil vyjadřuje o RFE s takovým despektem a proč každá zmínka o „protikomunistickém“ poslání RFE vyvolává v nejlepší případě ironický úsměv. Věru, že RFE má u protikomunistické veřejnosti již takový zvuk, že každý skándál, nemravnost či špionáž pro Prahu je již automaticky (i když někdy neprávem) dávána do souvislosti s RFE. Na protikomunistického bojovníka M. Černáka byl spáchan politický atentát způsobem typický komunistickým a veřejnosti si obratem kladla otázku, zda pachatelem není RFE? Toto nanejvýš pochybné jméno se kolem RFE nevytvářelo náhodou. A to vše by mělo pana Condonu zajímat, již vzhledem k zodpovědnosti vůči jeho vlastním amer. lidu, který — bude-li to tak dále pokračovat — jednalo dne překvapeně zjistí, že RFE za jeho dolary místo boje proti komunismu tomtu jen účinně prospělo a u antikomunistů před „železnou oponou“ svým jednáním jen podpořilo vzrůst antiamerikanismu.

Redakční schůze RFE v Mnichově. Zleva: M. Vaněk (x), P. Hrubý, K. Erban, J. Jadrná, Dr. K. Remeš (pozadí v AFER), Vl. Stědrý, H. Skřihová, M. Tumlířová, Dr. M. Kolář.

Jednou větou . . .

(pokračování se str. 2.)

„Times“, „Manchester Guardian“, „Glasgow Herald“ a j. listy. * Nadnárodní „YMCA/YWCA Bulletin“ (červenec 1953) otiskl z „Bohemie“ článek o komunistické akci HEPND. * Bavorský posl. Fr. Gaksch (sud. Němec) v parlamentu ostře kritizoval projekt bavorského min. předsedy Dr. Hoegnera, pronesený po atentátu na M. Černáka a ostře zaměřený proti polit. exilním skupinám. * „Ost-Problem“ 22. 7. 1955 přinesl pod nápisem „Cluquen und Fraktionen in Prag“ pojednání o knize P. Bartoně „Prague a L'Heure de Moscou“, jehož autorem je jakýsi Walter von Kohout. * U Starnbergu Německa zeničil Fritz Kessler, býv. dlouholetý starosta Podmokel. * V Londýně uzavřeli sňatek p. prof. Fr. Příbylová a p. Jos. Uhlíř. * V Australii utonul v moři (u Brisbane) Jiří Jerábek. * Jar. Šejnoba aspořádal ve White Forest Lodge (Kanada) výstavu svých obrazů. * Před 5 lety vémigroval ze Světské do Melbourne/Australie býv. spolupracovník OBZ Časlavský, který ještě i jako Novaustralan je předplatitelem komunistického biografa a komunistického noviny; v poslední době navštívil čl. konsulat, z čehož krajané usuzují, že se zajímá o návrat do rudé CSR; jeho bratr je vojákem v US armádě. * Funkcionář čl. nár. soc. v Melbourne, Stan. Čermák, má již třetí partnerku na exilní půdě, p. Petrusku Kubovou; v zotročené vlastní na něj čeká manželka s dvěma dětmi. * Frank F. Kozumplik napsal v „Nedělní Svornosti“ 10. 7. t. r. článek „To a ono“, v němž s ohledem na ženevskou konferenci uvedl m. j. i následující frázi: „Nesmíme povolit ani píd pudu našim úhlavním nepřátelům Němcům, kteří dnes jsou rozhodujícími jazyčkem na válkách osudu Evropy.“ * V Caveat/Australie byl postaven slovenský katol. exulantův první slovenský kostel v Australii. Na veletrhu do Melbourne přiletěl z CSR vedoucí desetičlenné obchodní delegace Dr. Jan Glos a známý nacistický kolaborant Jos. Pilař; uvítal je protestantský farář L. Elliot. * Slováci v Torontu, Ont. posílali Slovenský národní dům. * V Londýně se konala 10. a 11. 7. t. r. konference Socialistické unie střední a vých. Evropy, na níž čl. soc. dem. v exilu zastupovali Dr. Vilem Bernard a V. Holub. * V Geisingen Steige se sjelo 9. 8. t. r. 35.000 Němců, vysídlených z Jižní Moravy. * V Mnichově zeničil 86 letý bavorský korunní princ Ruprecht. * Sudetskóněmecké časopisy věnují značnou pozornost 3. výročí podepsání česko-sudetskóněmecké všehladenské dohody, kterou za českou stranu podepsal gen. L. Prehala a Vl. Pekelský a za sudet. Němce Dr. R. Lodgman, bonnský posl. H. Schütz a bonnský posl. R. Reitzner. * RFE v Mnichově rozprodalo část svého automobil. parku; kupci byli však nemálo udiveni, když v hojných taškách našli seznamy zaměstnanců RFE s přesnými adresami a s údáním, kdy ten který zaměstnanec musí brzy ráno čekat na auto RFE, kdy má být předán materiál pro Mr. Peterse, Henze, Serbessoffa atd.; tak je v seznamu na př. uvedeno, že p. Velinová, München, Gebelesstr. 11, v ten určitý den opustí svůj byt místo v normální 4.25 hod. v 3.40 hod. ráno; tato neopatrnost při „likvidaci“ části vozového parku jistě nepřispívá k bezpečnosti zaměstnanců RFE. * „Slobodné Slovensko“ (srpen 1955) věnovalo téměř všech 12 stran vzpomínce na zavražděného M. Černáka a uvedlo, že odbojce SNRVS v Německu vyslovili soustrast nad tragickým atentátem i něm. spolkový kancléř Dr. K. Adenauer, předseda bonnského sněmu prof. C. Schmidt, apoštolský nuncius Muench a člen US kongresu A. M. Bentley. * „Slobodné Slovensko“ po Černákově smrti vydává i a vedou prof. Dr. H. Bartek, prof. Dr. V. Bucko a Kr. Greiner. * V Linci zeničila 45 letá Ludmila Kalmanová z Rikovic u Přerova. * Madridský rozhlas přinesl ve slovenském vysílání 7. 8. t. r. 15 minutový komentář o čl. nár. soc. v Československu, v němž zůstává od Vl. Pekelského a „Varujme komunistické tyrany v Praze!“ od Fr. Janík-Horák, uveřejněné v „Bohemii“ č. 48. * Miloš Vaněk, býv. vedoucí čl. komunistů a nyní vedoucí redaktor RFE v Mnichově, bude školit německé soc. demokraty v t. zv. „Sociálně-demokratickém vzdělávacím kruhu“, jenž byl nyní založen v Mnichově; jednotlivá témata školení: „Dějiny boľševismu“, „Imperialismus a fašismus“ a j. * Dr. Ad. Klínek se v USA dožil 60 let a nár. soc. Franta Klátl 50 let. * Dr. Ondřej Petra O. P. byl jmenován řádným prof. na katedru Angličtiny v Brně. * Dne 29. 7. t. r. uspořádala Rada svob. Čsl. v Londýně přednášku Dr. St. Osuského na téma „Postavení CSR v Evropě“. * Amer. „Institut pro výzkum dějin a kultury SSRL“ uspořádá v Mnichově u pracovní konferenci. * 192 členů míse MBA („Morálního vyznání“) se sídlem v Caux/

(pokračování se str. 4.)

munistům, co mají dělat, aby upevnili děblav rudý režim. Zdá se, že značka H. A. není v zemědělství nováčkem. Chce-li však z Ameriky vracet zemědělce, kteří se šťastně vyhnuli koncentracím a prac. táborům, umístěním kdesi v čl. průmyslu, pak jeho pro komunisty dobře míněné rady a kritiky naleznou lepšího uplatnění přímo v „Rudém Právu“ nebo v „Mladé Frontě“ či v „Zemědělských Novinách“, kde je dosud věna „vilevdomá a konstruktivní soudružská kritika“.

Čirkev i národ mají právo, aby v katolickém tisku čerly názory katolické, pramenné z učení Čirky sv. a Sv. Otce. Citovaný článek značka H. A. rozhodně z takových není a do katolického tisku nepatří, stejně jako tam nepatří komentáře komunistického tisku, psané příslušavci komunistu z Radia Free Europe, opisované téměř bezduše se značkou FEP. Pokud tomu tak je, a pokud už členáři a předplatitelé mlčívne, nelze bez protestu svědomí ve jméno Spasitele a Matky Boží mluvit o nějakém tiskovém apoštolátu.

J. Kříž, Ontario.

Svobodná tribuna čtenářů

O opravdový tiskový apoštolát

Jsem uprchlíkem, praktickým zemědělcem a katolíkem, proto snad reagují na určité věci z oboru mé minulosti, přítomnosti i náboženství trochu silněji, než ostatní, jejichž znalost některého ze shora uvedených oborů je jen částečná. Právě-li sv. Pius X. za nejduchovníjší zbraň proti katolíkům je tisk a kladou-li Sv. Otce Pius XI. tak veliký důraz na tiskový apoštolát, pak jistě není tím méně jen ta okolnost, že určité noviny jsou vydávány katolíky. Aspoň pro moje chápání věci je důležitou nejen otázka, kdo noviny vydává, nýbrž i jakým duchem jsou uplatňovány katolické ideje a v čem prospěch. Přišli do katolického časopisu nekatolíci, lze tak poměrně psí-li ve prospěch Čirky a jejího poslání na zemi. Ovšem poskytnou-li katolické tisk publicitní svým nepřítelům, je to chyba. Za takovou osobu považuji na př. Dr. Jar. Stránskýho, kdysi slávkého hosta v Husově Domě v Jungmannově ulici v Praze a s komunistem těžce kolaborujícího politika, který se ještě dnes po stránce katastroficky domnívá, že za spolupráci s komunistem nemá se co kát. Považuji za nekatolické uveřejňování jeho článků třeba v „Novém Životě“, časopise CML. Stejně i přijímají-li se za spolupracovníky Křesťanské akademie lidé, nejen protikatolíci, ale přímo bezbožníci, jako na př. Rud. Nekola z torontského, kdysi v komunistické tiskárně vydávajícího „Nového Domova“, je velmi nesnadno mluvit i takovému případu o katolickém tiskovém apoštolátu. Stejně je tomu, vzpomíná-li katolický tisk oslavě Vojty Beneše, z jehož pera čteme v české tiskové z r. 1912 propagaci volné myšlenky. Doslovně píše: „Volná myšlenka (Vojta i Edvard Beneš byli jejími členy) je pokrokový názor světový, který neuznává Boha za stvořitele vesmíru a člověka.“

I v časopise „Katolik“, vydávaném v USA, spousta dobrých katolických článků zabírají články nekatolické, komunisty a socialisty přímo podporující. Nevěřím, že by to bylo způsobeno úmyslně, ale určitě nedbalostí redaktorů se přece jen v čl. nár. soc. katolickém obsahem čas od času objevuje. Jestliže paní Halabová v dopisech čtenářů vychvaluje z prostoduché dobrozděčnosti třech firm, kterou protikatolíci, nár. socialisté a spolupracovníci komunistů zařídili svým hrozným, panu Rud. Vorlově — pro podporování komunistů ve vlastní duševnímu potravinných újmkách jejich špatné vedení hospodářství — dá se to snad omylně. Ovšem i zde bylo by lze žádat na tak velkou a finančně dobře situovanou listu, aby schvál zprávy o „náboženské“ činnosti pana Vorla v CSR, při čemž by se objevovala i jeho zajímavá činnost za nacistické okupace a jeho smutně známé jednání v Německu, kde kna příkladu odmítl vydání kabát z IRO skladu pro uprchlíky Beidáře s ohydováním, řečeným před svědky do očí jeho ženě: „Zenská, co si to myslíte. Pro Vašeho dáť kabát nemu-

žeme. On má těžkou tuberu a stejně umře, tak Vy byste ho šla prodat vesečnickovi!“ Volně marně odvolávali Vorla z táborového výboru. Rada ho dostala do USA. To všechno a mnohem více měla by se veřejnost dozvědět jen o případech tohoto jednání obchodníka s bílou katolické Čirky a obyvatel v CSR, místo jeho vychvalování.

Mlčel jsem dlouho, byv v domnění, že se situace napraví. Avšak těžko čekat na naprávu po nových a nových zkušenostech. Právě jsem dočetl „Katolik“ z 9. 6. 1955, v němž na 86. straně zn. H. A. radí komunistům, jak to zařídit, aby měli dost lidí v zemědělství. Přetím m. j. situace v zemědělství... „tu možnou vytrhnout jen lidi, zvyklí na vesnický život, kteří rozmnějí zemědělství a mají práci i na hrodě radí. Takových lidí je v CSR plno a ochotné by se vrátit, že se s nimi bude zacházet stejně, jako s kolektivní a nebudou jim házet klacky pod nohy... Chťe-li-li komunisté dostat nové lidi do zemědělství, pak musí nastoupit politiku rovnosti mezi samostatnými rolníky a družstevníky.“

Se stanoviska zemědělce, úpěnlivě pod komunistickým jhem v CSR, je život mnohem horší než smrt. Jen jediná touha vede jejich život, aby to už konečně prasklo a aby jim Pán Bůh dopřál konečně vydechnout po odstranění Saranova politického díla.

A s stanoviska katolického? Čirky svatá odmítá politiku koexistence, stejně jako čirky ostatní, včetně židovské. Případ Hromádky, evangelického agenta rudých, je jen výjimkou. Ovšem v časopise „Katolik“ značka H. A. komunisty už neodmítá a pro uspořádání nehorujs. Tiskový apoštolát tímto známým článkem je už jen radou o ka-

Otevřený dopis R. J. Condonovi

Stefan G. Lukáš, místopředs. „Nár. výboru za osvobození Slovenska“, zaslal 14. 8. t. r. Rich. J. Condonovi, evropskému řediteli Radia svob. Evropa, otevřený dopis, který současně rozeslal v anglickém a německém znění na americké a německé politiky, redaktory a organizace. V dopise uvádí m. j. i. doklady o spolupráci RFE s komunistickým agentem Boh. Laušmanem a s Frant. Listopadem-Syukem a doslovně uvádí: „Bez krytí a podpory se strany jisté skupiny Američanů v RFE bylo by zcela vyloučeno, aby byli spolupracovníky RFE následující další komunističtí agenti: St. Kiripolský, Vl. Kučera a staré „dítě“ Bruno Folta, který byl po třetileté činnosti u RFE poslán do ČSR se „speciálními úkoly“... Bez krytí a podpory amer. vedení RFE by bylo absolutně nemožné, aby v t. zv. čl. odděl. RFE seděli ještě dnes pánové jako Miloš Vaněk, Otto Gráf, Josef Pejscar-Pero, K. Berger-Belák, Dr. M. Kvetko a j.“ Dr. Lukáš se v dopise dále táže Mr. Condon: „Proč Dr. M. Kvetko protežuje v čl. odděl. RFE býv. agenta komunistické strany Slovenska a denuncianta Michala Pálka: je přece všeobecně známo, že na základě udání M. Pálka na Slovensku bylo týráno nesčíslné množství demokratických Slováků; je rovněž zajímavé, že p. Dr. Kvetko za t. zv. „příspěvky“ M. Pálky povolil přepčacení ve výši \$ 2.— za minutu, zatím co jiným spolupracovníkům jsou honorováni podle taxy DM 5.— za minutu.“ Ke kvalifikaci Dr. M. Kvetko v dopise píše: „Mr. H. Fisher mně osobně — za přítomnosti taj. St. Hluchaua — formuloval svůj názor následovně: „Já nedělám programy, poněvadž této práci nerozumím. Dr. Kvetko však programy dělá, přesto že on této práci rovněž nerozumí.“ A ke Condonovu výroku, že čechoslovákismus je „historickou koncepcí“, v dopise píše, že slovenský národ je národem civilisovaným, národem, který již v 9. stol. vystoupil jako samostatný polit. faktor na forum evropských dějin, a dodává: „Již v r. 885 — tedy více než 600 let před objevením Ameriky — vystavěl tento samostatný slovenský národ první křesťanský kostel v Nitře a věnoval se do západně orientované křesťanské civilizace.“

SDELENÍ ČTENÁŘM

Současně 49. číslo „Bohemie“ je výjimečně jen čtyřstránkové. Zářijové jubilejní 50. číslo bude vydáno v rozšířeném rozsahu a to 8—10 stran. Opětne vyzýváme všechny naše stoupence a příznivce, aby nezapomněli zaslat dar na tiskový fond „Bohemie“ pro 50. jubilejní číslo. V Německu tyto dary možno poukázat prostřednictvím pošt. sek. úřadu a to na konto č. 825 25, Postcheckamt München. Z ciziny přiloženou bankovkou, šekem a pod. Dary označte laskavě poznámkou „Tisk. fond“. Každý dar potvrdíme písemně. Nezapomeňte na předplatné „Bohemie“. Toto činí na 1 rok v Německu DM 6.84 včetně poštovného, mimo Německo DM 7.20, t. j. 2 dolary. V Německu můžete prostřednictvím pošt. šekového úřadu a to na konto číslo: 825 25, Postcheckamt München. Kdo má zájem o letecké zasílání, ať laskavě napíše na naši administraci, která mu oznámí výši poštovného. Do USA a Kanady činí letecký příplatek 2.50 dolarů ročně.

FEJETON

Martyškové

Jako Čechy nenáviděným Habsburkům vždy ležel na srdci německý problém, tak českou socialistickou Křesťanskou stranu vždy okouzloval ruský bolševický systém. Historickým důkazem toho jest, že „Společnost pro kulturní, hospodářské a obchodní styky s SSSR“ nezaložili u nás komunisté, ale představitelé nár. socialistické partaje. „Svaz přátel SSSR“ dokonce měl na svých prvních členských legitimacích portréty ne Stalinův, ale Benešův.

Strana čsl. nár. socialistů nemohla nikdy dělati loyální, kladnou politiku vůči národu, neboť nebylo možné sloužit dvěma pánům. Byla to strana podvůlná viz (Pittsburskou) dohodu a odtržení Podkarpatské Rusi, strana nevrzavosti (viz skárcem Mariánského sloupu a založení československé truceřky) u

Jednou větou . . .

(pokračování ze str. 4.)

Svársko přijela na svém zjezdě po Dálném Východě (Formosa, Indie atd.) na Ceylon. ♦ Do Vídně přijel z SSSR transport 75 německých válečných zajatců, kteří měli rakouské státní občanství; mezi nimi se nalézají i 5 kozáků (z toho dva plukovníci), kteří bojovali v německé armádě a kteří již před II. svět. válkou přijali rakouské státní občanství. ♦ V Austrálii uzavřeli sňatek sl. Marie Pacáková a Fr. Placko, sl. Fr. Kubánová a Jozef Sutka. ♦ Msgr. Dr. Josef Bezdiček, viceřektor Papže koleje Nepomucenum v Rimě, byl jmenován papežským prelátem. ♦ „Kanadský Slovák“ (Winnipeg) z 23. 7. t. r. otiskl z „Bohemie“ č. 47 článek „Lettrichova kniha“. ♦ V Gelsenkirchen/Záp. Německo se udála další důlní katastrofa, při níž přišlo o život 41 horníků. ♦ V Zürichu zemřel ve věku 80 let básník

Zrcadlo exilního tisku

„DEMOKRACIE A SOCIALISMUS“ (soc. dem. — Londýn) červenec 1955 v článku „Na okraj diskusí o politických stranách“ od Ad. Mokřeho: „Před lety napsal jeden z významných horlitelů proti politickým stranám a stranictví plamennou úvalu a zhoubné účasti politických stran ve vedení exilu a doporučil jinou základnu. Doslova napsal: „Vybral jsem dvacet českých a navrhuji deset slovenských osobností, ačkoliv jich tolik dobře neznám . . .“ — a nepodepsal se. Nebylo však nesnadno uhodnout, kdo se za šifrou taji. I položil jsem v dopise autorovi tyto čtyři otázky: 1) Z čeho odvodil své právo, aby právě on vybral a navrhoval osobnosti, ačkoliv jich tolik nezná? 2) Uváděl-li, že s podobným návrhem, ale se zcela jiným seznamem osobností může přijít každý z tehdejších třiceti tisíc exulantů? 3) Jak si představuje provedení konkrétního výběru? A 4) Jaká je jeho definice „osobností“? Odpověď jsem nikdy neslyšel, ale za to jsem ještě x-krát potom slyšel autora, jak, podobně tibetskému modlitelnu mlýnků, trval na svém, že „máme vybrati nejlepší z nejlepších“. Zapomněl jsem se tehda zeptat, zda do té třicetky vybral nebo navrhl také sám sebe. Asi ano, neboť přece sám sebe „tolik znát“ musel.“

„HLAS DOMOVA“ (soc. dem. — Melbourne) 25. 7. 1955 v článku „Zrada studené války“: „Studená válka se bojuje na mnoha frontách. Australská vláda posílá, jistě chvalyhodně, bataliony do Malajska na frontě jedné. Na druhé, kde by mohla zvláště pomoci, nelze přistoupit. Každý z nás z války, který se vrátí do beznaděje sovětského Československa, je malým vítězstvím komunismu. Je to vítězství, které komunisté nevyhráli, ale Západ sám zbytečně prohrál.“

„NARODNÍ STŘED“ (Čs. ZOS, skupina M. Švestky — Washington) červenec 1955 v

článku „Budoucnost Rady“: „Lze chápat, jestliže se staly při tvoření Rady chyby a jestliže se vyskytly nedostatků. Ale není omluvy pro postup, který místo nápravy chyb zaběhl do dalších a dalších. Jak označit, jestliže působením činitelů Rady jsou různé exilové strany záměrně rozkládány? Nesmí se zapomínat, že po sedmi letech exilu už všem exilovým politikům vypršely mandáty a vylebdly tiuly, s nimiž přišli do exilu. Je nezbytné, aby ti, kdo se vydávají za představitele politických stran, skutečně nějaké strany měli a aby tyto strany také fungovaly.“

„NASINEC“ (Granger/Texas) 22. 7. 1955 v článku „Ně jim věřte a nie jim nedávajte!“ od M. V. Pokorného: „Miliony lidí za oponou přemýšlejí, jaké odměny se jim dostalo od západních národů za jejich odpor proti Hitlerovi a jak místo tvrdého tlaku demokratického Západu na sovětské otrokáře slyší z Ameriky výzvy k trpělivosti a z Anglie „dobrou noc a pevnou naději“. Nepochybují, že se najde dosti novinářských a politických prostitutek, kteří koexistenci budou příznivě vysvětlovat a obhajovat. Oni vědí dobře, že UNO je organizace komunisty infiltrovaná a že je komunisty infiltrováno vše, co s UNO souvisí, a že tam na sebe s komunisty zálibně mžourá mnohý degenerovaný „demokrat“ a intelektuál, bez pocitu odpovědnosti za následky.“

NOVÉ KNIHY

„MEILENSTEINE ZUR SOUVERANITÄT“. Velmi přehledná brožura, zaznamenávající cestu, již prošla Německá spolk. republika ode dne vyhlášení ústavy 8. 5. 1949 až do posledního dne okupace. 72 stran. Vydal tiskový a informační úřad spolkové vlády. Bonn. Ernekaisstr. 27.

Nový útok proti zemědělcům

Poslední týdny byla v komunistickém tisku obnovena stávající kampaň proti t. zv. kulakům, t. j. samostatným zemědělcům. Tak býv. statkář Karel Vodňanský z Dražického (po r. 1948 ve Světlé na Hradecku, v Dubči u Prahy a ve Lhotce u Prahy) byl odsouzen na 8 let vězení, prv. pro poškození státního majetku, a „kulak“ Hrach z Hořákova na 7 let vězení. Dále byli pranýřováni „kulaci“ Hoek ze Stolán, Haluška, Homuta, Polívka, Horčie (býv. správce velkostatku) ze Sedlece, Dvořák a Novák z Liblie, Jeník, Mareček a Rašovec ze Skramouše, Vlasák z Bolesína, Hří Kocovce z Načesce, L. Šur z Dvakačovic a P. Procházka z Kuně.

Je to jen brutální ubíjení zemědělského stavu. Jak slabomyslní jsou všechny ty argumenty proti t. zv. kulakům, dokazuje článek St. Oborského „Kroky kupředu“ v „Rudém právu“ 8. 8. t. r., v němž píše m. j.: „Kulaci si zvolili prostou, ale nebezpečnou taktiku — odvádějí družstevníky od práce. Stane se, že uprostřed nejpilnější práce vytáhne kulak láhev pálenky: „Nuž, chlape, oddychněme si trochu . . .“ Ne každý odolá. Ne každý snese hlt kořalky v palčivém dni. Práce se zastaví, stroje leží nečinné — a kulak spokojeně mžourá očima.“

oddychněme si trochu . . .“ Ne každý odolá. Ne každý snese hlt kořalky v palčivém dni. Práce se zastaví, stroje leží nečinné — a kulak spokojeně mžourá očima.“

ZPRÁVY Z ČS. VĚZENÍ

Přinášíme několik informací o známějších věznicích v ČSR: Jan Svoboda, známý z pokusu o atentát na Dr. E. Beneše, je na „maršalce“ na Mírově, rovněž i Dr. Viktorin. Zald a nevládní otec Dr. H. Koželuhové (15 let) jsou vězňem na Mírově. Dr. Fr. Teuner, Jan Ryba, gen. Svrový, Dr. Krejčí a Dr. Jina (býv. taj. Dr. Beneš) jsou vězňem v Leopoldově. Dr. Pražák, státní návladní při soudním procesu proti Jirínmu Štíbrnému, byl odsouzen na 30 let vězení a byl dopraven do Havy, kde se setkal se svými nevinnou obětí — Jirín Štíbrným — ještě krátce před jeho úmrtím. Ve vězení rovněž zemřel Dr. Smichovský.

strana pohanů (viz volnomyšlenkářství). Strana nár. socialistů nikdy nechtěla pro národ obětovati krev a životy (viz univerzitní boje o insignie, povstání národa proti odtržení Sudet, studentské protinacistické bouře a konečně dvě nejdolejší kapitulace 1939 a 1948, jaké česká historie zná). Pod pláštěm národního entuziasmu zplodila v Košicích totální zřízení a to tak otrlé a krvežíznivé, že celá komunistická partaj počala za nár. socialisty silně pokulhávat.

Vzpomeňme si, přatelé, jenom na slavné Medkovu dramu „Plukovník Švec“ a ihned nám vyvstane před očima věrný obraz Rípkova předchůdce: Martyšky. Obava chlebi totiz zašantročení českou vlasti Stalinovi. Zatím, co se to Vodičkoví v ruských ležích sebebravě plk. Švece nezdařilo, tak jeho nástupce, „bratru“ Rípkovi, se to povedlo znamenitě.

Byl jen jeden plukovník Švec. A mnoho těch, kteří zradili a přeběhli. Martyšku se u nás r. 1945 zrodilo jako hub po dešti. Kdy-

bychom chtěli dnes vydati seznam Martyšků, musel by být rozsah „Bohemie“ rozšířen o několik stran. Někteří žijí doma, jako ten Plojhar v bělosněm koláku, jiní jsou mezi námi v exilu s komunistickým quislingem Rípkou v čele.

Vzpomínám si dnes na jednu z nejkřiklavějších odnoží Martyšků. Na bratra soudruha Dr. Bláhu z Jihlavy. Za Masarykovy republiky Dr. Bláha byl župním náčelníkem sokolské župy plk. Švece, a nár. socialistou, jako dubové poleto. Když se vrátil z koncentráků živ. vesel a zdrav. názorově jsem ho nemohl poznat. Mluvil o Tyršovi a Fügnerovi ako o nacistech a asi za týden se mu na klopě kabátu objevil rudý karafiát. Pak kandidoval za soc. demokrata do parlamentu a po známém fackovacím sjezdu strany v Brně navlékl definitivně na vyleblé sokolské tričko a černé holínky rudou pentli.

Na malé faře v Tasovce nedaleko Jihlavy žil býv. župní včelářatel sokolské župy plk. Švece, spisovatel Jakub Doul. Po celou dobu nacistické okupace visel na tasovské faře portrét plk. Švece. Gestapáci tasovskou faru několikrát navštívili, při prohlídce všechno přeházeli, ale kříže a obrazu plk. Švece se nedotkli. Až přišel první rudarmejec do vesnice. Toho bratři nár. socialisté poslali k panu faráři na vino a poněvadž na faře vina nebyla, strhl obraz i kříž.

V Třebíči — nedaleko rodiště plk. Švece — v domku u Krajiny tradiční bratra gen. sekretáře českých Martyšků visel po celou dobu okupace „Vůdce“ obraz. Když přišli bolševici, „Vůdce“ šel na píču a synáček do rámu vsunul mlíčováného pana presidenta. Po smrti Benešově se v rámu objevil asi soudruh Gottwald. Dnes z toho rámu snad zírá na svět spisovatel Zápotoček. Co by si bývali u Krajiny ušetřili za práci, kdyby do rámu byli ihned vsunuli portrét Martyšky! Martyška přezil Hitlera, Beneše, Gottwalda a mána zato, že ještě přežije Zápotočka.

Jako Habsburci dostali od českých legií za zubožený národ zasloužený výprask, tak Martyšky za podvedení národ zatím msti karabáč samotného Džingischána. Je u nás mnoho rovu bez křížů a modliteb. Jsou to rovy českých quislingů. Lid se těmto rovům vyhýbá, neboť ví, že soudit je dáno Bohu.

V exilu mezi námi žije ještě velká řada drzých, otrhlých Martyšků. Boží mlýny však melou — pomalu, ale jistě . . .

Benedikt, Austrálie.

Co říkali včera?

„Dne 13. května 1948 senát vnitřního vojenského sboru v Praze za předsednictví pplk. justice Dr. Springera konal hlavní přelíčení o žalobě, zastupované vnitřním vojenským prokurátorem pplk. justice Dr. Vaněkem nad majorem generálního štábu Jos. Kosikem, který začátkem března t. r. za spolupráci několika jiných osob se pokusil upravit do Německa, aby se tam spojil s protistátními živly a zároveň tam cizím vojenským činitelem vyzradil své obsáhlé vojenské znalosti. Byl však bdělostí našich bezpečnostních orgánů chycen před překročením hranic zatečen. V tomto jednání sledal soud skutkovou podstatu zločinu deserce, pokus o zločin vojenské zrady a pokus o zločin úkladu proti republice. Za tyto činy odsoudil majora Kosika k trestu smrti provazem. Jen vzhledem k zasluhám, které si obžalovaný získal jako zahraniční voják a vzhledem k tomu, že se mu nepodařilo čin dokonat, přeměnil mu soud trest smrti v těžký, zstřený žalář na dobu 18 let. Kromě toho soud degradoval obžalovaného na vojína, vyslovil ztrátu všech jeho vyznamenání, jakož i zbavil ho čestných občanských práv na dobu 10 let.“ — (Lidová demokracie) 13. 5. 1948, článek „Deserter na 18 let do žaláře“. Dr. Springer, který předsedal tomuto hanebnému komunistickému tribunálu, žije od konce r. 1948 v exilu pod jménem Dr. Strašček. Byl dlouhou dobu zastupujícím jako vedoucí úředník AFČR (American Fund). Nyní je tento Dr. Springer-Straščeký vedoucím úředníkem osobního odděl. v Labor Service Comp. v Kaiserslautern/Německo.)

VACLAV SOUREK:

KONKRETNÍ NAVRHY

Kam přemístit RFE, starostlivě máte suahy? Přeneste ho, soudruzi, rovnou hned do rudé Prahy!

ROUP:

ZNÁS KRAJ TEN...?

Znáš kraj ten volných bytů, aut služebních, kde tučný peníz se platí? Kde vysílání na krátkých vlnách se dlouhá chvíle krátí? Kde za lid, za národ a humanitu se jen hubou mlátí? Kde pozdě vstává se a pozdě chodí spátí? — Pak znáš, bratře, RFE a erefáky!

JEN NEUHYBAT, PÁNOVE!

REC MÁ BÝT JASNÁ: ANO CI NE

„Nový život“ (srpen-září 1955) se nervosně ohradil proti článku prof. S. Ghelfanda „Příspěvek k neuskutečněné anketě“ „Bohemie“ č. 48) a tvrdí, že NŽ nezanedbává sociální nauku Církve, jak prof. Ghelfand uvedl, což je přý možno poznat při prolisování právě onoho dvojčísla NŽ. Při tom je hodné pozoru, že právě až teprve ono dvojčíslí NŽ věnovalo sociální problémům až nápadně mnoho místa — ovšem až po uveřejnění oné výtky prof. Ghelfanda. NŽ své nepravé podložení protistanovisko (prof. Ghelfanda na př. napsal, že v NŽ jsou otiskovány příspěvky socialisty a spoluautora národně frontovského zákona o t. zv. jednotě, t. j. protikřesťanské státní škole, Dr. Jar. Stránské, načež NŽ, aniž by se o Dr. J. Stránském alespoň jediným slovem zmínil, napsal, že Ghelfandovo tvrzení je neodůvodněné, nepravdivé a nespravedlivé, že na př. Ghelfandovo tvrzení o Dr. J. Stránském je možno nezvratně a jasně prokázat do poslední tečky) zakončil větou: „Jsme přesvědčeni, že svým náboženskokulturním programem, kterému zůstaneme věrni i v budoucnu, můžeme našemu exilu prospět více, než kdybychom se dali zlákat do víru plané politické a stranické polemiky. Dáváme slovo našim čtenářům, aby nám fekli svůj názor.“ Snaží se NŽ vědomě své čtenáře zmást a odvést jejich pozornost od Ghelfandem obnaženého problému nebo chce tvrdit, že nezaměřování sociální nauky Církve by znamenalo nechání se zlákat do víru plané politické a stranické polemiky?

K ATENTÁTU NA M. CERNÁKA

Bavorský zemský kriminální úřad sdělil naší redakci, že na dopadení pachatele atentátu na M. Cernáka byla vypsána odměna DM 10.000.—, která bude vyplacena tomu, kdo by policii přivedl alespoň na jasnou stopu onoho pachatele. Je v zájmu celého protikomunistického exilu, aby pachatel či pachatelé byli vypátráni. Vyzýváme proto všechny naše čtenáře, aby v případě, že by mohli svými údaji přispět k dopadení vraha či vraha, sdělili své znalosti na adresu: Bayerisches Landeskriminalamt, München 34, Türkenstr. 4.

BOHEMIA, list Českých demokratických federalistů, vychází jednou měsíčně. Redakce: München 2, Dachauer Strasse 9/II., Germany, telefon 12688. Postschleiff. 41, München 3 BS. Vedoucí redaktor a odpovědný zástupce listu Fr. Janík-Horák. Majitel a vydavatel Vl. Pekolský. Příspěvky se nevracejí a nehonorují. Toto číslo bylo vydáno 20. srpna 1955. — Tiskem Buchdruckerei Jos. Deschler, München 5, Baaderstr. 56.